

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORNINGER.

Nr. 49.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 3. December 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindesagen i Landstinget.

Kvindevalgretsforeningen har Æren af, at Forslaget om kommunal Valgret for Kvinder blev indbragt i Folketinget i Aar, men den har ikke været heldigere end sine Forgængere. Netop med de samme Ord, hvormed Landstinget for 6 Aar siden satte Sagen ud af Verden, tog det ogsaa Livet af Forslaget denne Gang: „Da Landstinget fastholder den Formening, at det hverken er i Samfundets eller i Kvindernes Interesse, at der tildeles disse Valgret saa lidt som Valgbarhed, gaar Tinget over til det næste Spørgsmaal paa Dagsordenen“.

Det var Hr. P. G. C. Jensen, der havde paataget sig det fortjenstfulde Hverv at latterliggøre Landstinget; thi om end Kvinderne vilde have sat stor Pris paa dette lille Fremskridt i Mændenes Retfærdighedsfølelse, saa er det virkelig umuligt at lade være at briste i en hjertelig Latter over d'Hrr. Landstingsmænds barnagtige Angst for Kvindernes Indtrædelse som Medarbejdere i Kommunalraadet eller som stemmeberetigede Vælgere. Det forekommer os Kvinder, at Landstinget her bærer sig ad som Manden, der puttede sig ned under Bordet og sagde: „jeg skal nok vise, at jeg er Herre i mit Hus“. Det nytter ikke disse angstfulde Sjæle at kaste Opgaven fra sig. De naar kun at sætte sig selv udenfor Spillet. De burde hellere komme frem af deres Skjul, rulle Gardinerne op og kaste Blikket ud over Folkehavet, da vilde de se, at Isen er brudt, og de blaa Bølger vælter med Vaarens Kraft og driver de store Isstykker bort, medens Skumperlerne glimrer i Sollyset. Kvinderne er vaagne og vil paa Valg-

dagen lade de Landstingsmænd føle, at de nok selv véd, hvad der er i deres egen Interesse.

Det var dog ikke alle Landstingsmænd, der var enige med Hr. P. G. C. Jensen om at sætte Forslaget ud af Verden, thi der faldt mange gode og træffende Ord fra d'Hrr. Søren Jensens og Oktavius Hansens Side, og man havde en Følelse af, at de to Mænd dog kendte Kvindebevægelsen og ansaa Kvindens kommunale Valgret som en ganske selvfølgelig Ting. Derimod var Redaktør Jørgen Pedersen fra Odense, som dog stemte imod Jensens Forslag, ganske fremmed for, hvad der rører sig i Kvindernes Kredse, thi han betragtede Lovforslaget som et blot og bart Agitationsforslag, som det var uklogt at komme med. Hr. Jørgen Pedersen mente nok, at der kunde være nogle Smuler fra Mændenes rige Taffel i Kommunen, man burde kaste til Kvinderne, men at de vilde forlange Siddepladser i Kommunalraadet, dette kunde Hr. Jørgen Pedersen ikke i sine vildeste Drømme tro, at Forslagsstillerne virkelig havde ment.

Naturligvis greb Hr. P. G. C. Jensen med Begærlighed en saadan fed Bid og betonedes stærkt, at disse gamle affældige Landstingsmænd dog heller ikke kunde anstrænge sig med at gøre Agitationsarbejde eller paatage sig at drøfte Lovforslaget for Folketinget, hvilket dette havde forsømt, idet Lovforslaget var gaaet lydløst gennem Folketinget.

Hr. Oktavius Hansen sagde et Par anerkendende Ord til Ministeren, der havde stillet sig velvilligt overfor Forslaget om Kvindernes kommunale Ret. Dette vilde dog Ministeren ikke have siddende paa sig, om det var, fordi det var Oppositionsmanden Højesteretssagfører O. Hansen der bragte ham disse anerkendende Ord, eller maaske

fordi den højt ærede Minister følte, at hans Sympati i Virkeligheden var for svag til at modtage en saadan Ros, saa betakkede han sig i alt Fald for Æren.

Man enedes derfor alle tilsammen om at tage et beroligende Pulver i Lovforslagets Mangelfuldhed. Nemlig i dette — at tilsyneladende saa det ud som, at Lovforslaget omfattede den gifte Kvinde — men Gud være lovet! — selv om Ulykken skulde være sket, at der virkelig var blevet Flertal i Landstinget, som der var blevet det i Folketinget, saa havde dog alle Landstingsmændene deres Fruer i Behold, — thi den gifte Kvinde var og er heldigvis — umyndig.

Kvindevalgretsforeningen har nu gjort de samme Erfaringer som den liberale Vælgerforening, da den begyndte at arbejde: De kiggede efter Etatsraaderne og langede til de fine Navne i deres Næt; men da de skulde til at arbejde, slap alle de fine Fisk ud af Nettet, og de maatte til Arbejderne i Stedet.

Kvindevalgretsforeningen vilde i Sommer ikke følge med de kvindelige Arbejdere paa en Udflugt til Sverrig, fordi Højre maatte ikke se dem i de Rækker, hvor den røde Socialistfane vajede. Kvindevalgretsforeningens Hjerte var med de kvindelige Arbejdere, men de skulde paavirke Etatsraadinderne for den kommunale Valgret, og dens Bestyrelse har været i travl Bevægelse og privat talt baade med den ene og anden højere Frue. Men Resultatet? — Ikke Spor — ikke en eneste af Landstingets Højre lod til at være paavirket. Kvindevalgretsforeningen kunde saa roligt taget paa Udflugt sammen med de arbejdende Kvinder.

Thi kan man end sige, at Højre er baade blindt og døvt, saa har det dog en udmærket fin Følelse, naar det gælder sociale Fremskridt, saa selv om Valgretsfor-